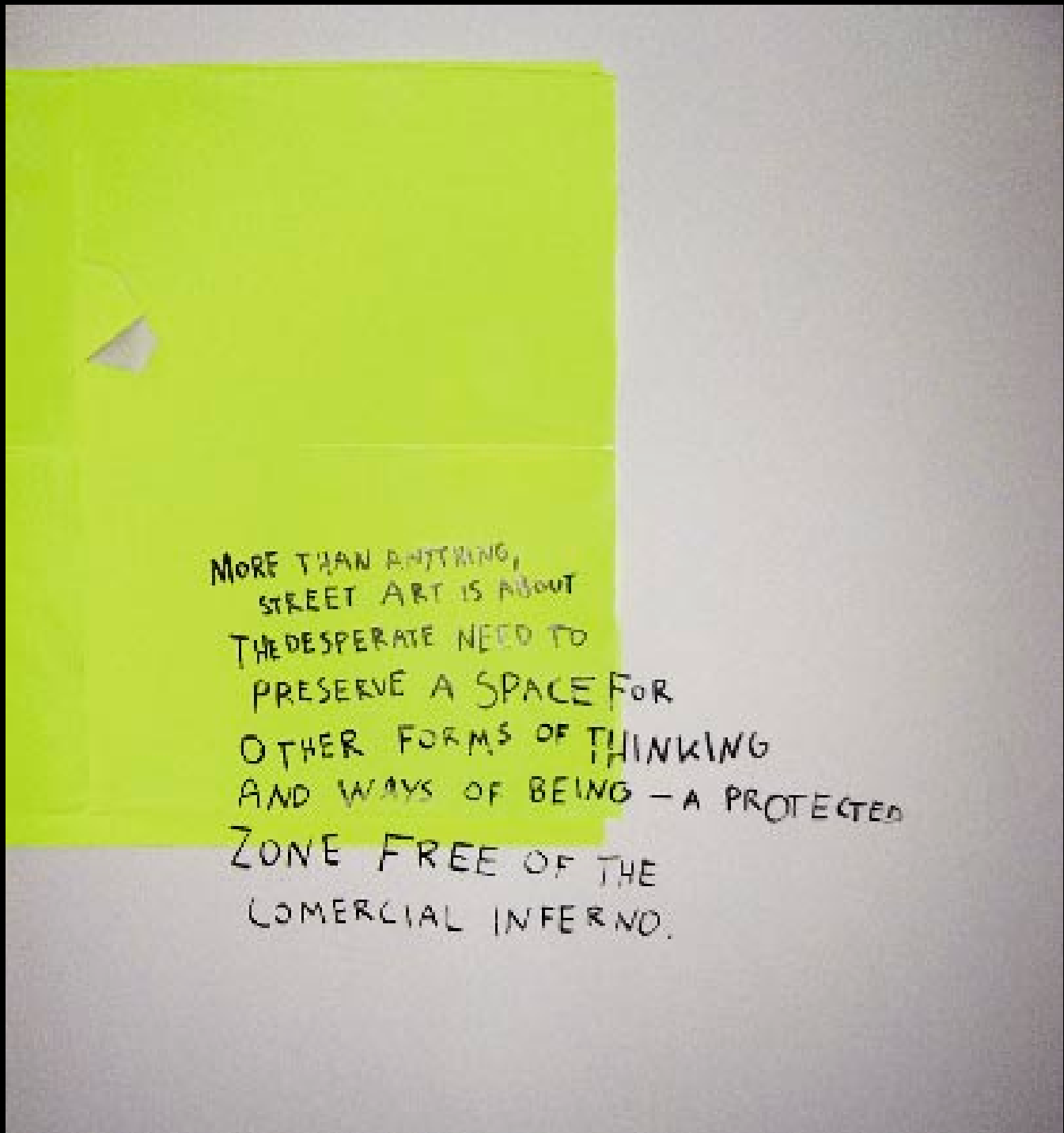

DRENGE STREGER

Tekst og foto: Simon Høgsberg

I Berlin kan man for tiden se den største udstilling af street art, som Europa har set til dato. Det tyske magasin Backjumps står bag udstillingen, som repræsenterer mere end 35 af verdens mest anerkendte street-kunstnere. Vi tog til byen, hvor det gamle øst møder det nye vest, og bad fem kunstnere fortælle deres personlige historie fra et liv på kanten af loven.

FAILE

Street art-gruppen Faile består af tre medlemmer, hvoraf canadiske Patrick McNeil, 27, er den ene og 28-årige Aiko fra Tokyo den anden. Aiko er blid og forsagt som sine motiver, som man aldrig bliver træt af at kigge på. Patrick tegner blomster og dødningehoveder og kyllinger med kongekrone. Her fortæller de om en efterårsdag i 2001, hvor de som straf for at have hængt en plakat op på en postkasse blev sat til at rive blade sammen i en park i New York.

Patrick: For to år siden blev Aiko og jeg arresteret af politiet og idømt én dags samfundstjeneste for at hænge en Faile-plakat op på en postkasse. Dommen lød på én dags havearbejde i Tompkins Square Park.

Aiko: Ja, jeg kan tydeligt huske den dag. Vi vågnede klokken seks om morgenen og havde virkelig ikke lyst til at gå hen i parken. Så vi tog en taxi.

Patrick: Vi tog ikke en taxi, gjorde vi?

Aiko: Jo, vi gjorde.

Patrick: Åh, ja, det gjorde vi vist. Vi tog en taxi til en park i Chinatown, hvor vi havde fået besked på at vente på New York Park & Recreational Crew, som skulle komme og hente os klokken syv. Lastbilen kom først klokken otte.

Aiko: Imens brugte vi tiden på at se på alle de her fyre, der lavede Tai Chi.

Patrick: Tai Chi? Ja, det er rigtigt. Og du fik en kop kaffe. Til sidst blev vi hentet i den her virkelige lortelastbil og kørt ned til Tompkins Square Park sammen med en masse andre mennesker, der også skulle gøre samfundstjeneste den dag. I parken gav parkvæsnet os river og skraldeposer og gjorde os opmærksom på, at vi skulle holde øje med kanyler og døde rotter, for parken var lidt af en stofbruger-park.

Aiko: Tompkins Square Park ligger på hjørnet af Avenue A og Saint Mark Street. Det er Lower East Side.

Patrick: There you go! Så vi rev blade sammen hele dagen, og Aiko og jeg arbejdede virkelig godt sammen. Damen, der havde kontrol med det hele, var spansk – lidt af en junkie, måske 38 år gammel og helt fucked up at se på. Hun var lesbisk, tror jeg. Hun så ret lebbet ud. Men det var o.k.

Aiko: Hun fortalte mig, at jeg var den første japanske kvinde, hun nogensinde havde set gøre samfundstjeneste.

Patrick: Jeg går ud fra, der ikke er ret mange japanere, der bryder loven i New York.

Aiko: Så klokken 12 gik vi over til en Diner kaldet Odessa's, der ligger lige over for parken. Vi bestilte almindelig morgenmad, kaffe og

Patrick: 3 og to æg. To æg, kaffe, hashbrowns, bacon og hvedetoast, det tørre.

Aiko: Men vi skulle allerede være tilbage i parken klokken 12:30, så vi sagde til tjeneren, vi har travlt, så giv os dét og dét og dét

Patrick: Og giv os regningen med det samme.

Aiko: Vi betaler, før vi spiser.

Patrick: Så vi blev færdige med vores morgenmad og nåede hen i parken fem minutter før tiden, og den spanske kvinde bemærkede, hvor godt Aiko og jeg arbejdede sammen, og da vi fortalte hende, at vi var kæresten og gjorde vores samfundstjeneste sammen, syntes hun, det var virkelig sødt. Og romantisk, at vi havde brudt loven sammen. Og hun sagde også

Aiko: Hun sagde, ahh hvad?

Patrick: Hun sagde også

Åh, hun undrede sig over, hvad vi var blevet arresteret for, og da vi fortalte hende, at det var for at sætte en plakat op på en postkasse, grinede hun og sagde, at hun syntes, det var ret latterligt. Vi rev blade sammen hele dagen, fyldte en røvfuld skraldeposer, mens vi spejdede efter nåle, som vi så et par stykker af, løb ind i et par døde dyr og var færdige klokken 17.

Aiko: Det lyder så væmmeligt, når du fortæller om det, men det var faktisk en smuk dag. En masse mennesker hang ud og

Patrick: Jah, det var en smuk dag i parken. Det regnede lidt, men ikke ret meget.

Aiko: Det regnede ikke!

Patrick: Det regnede, mens vi gik hjemad, kan du ikke huske det?

Aiko: Vi gik ikke hjem. De kørte os.

Patrick: Yeah, de kørte os faktisk hjem, ikke?

Aiko: Jo!

Patrick: De kørte os hjem. Så vi blev færdige omkring klokken fem, det var en smuk dag i parken

Aiko: YEAH!

Patrick: Smuk park. Jeg smed de sko, jeg havde haft på, ud, da vi kom hjem, for de var virkelig beskidte, og det var også de sko, jeg havde på, da vi blev arresteret for det andet lort. Så de havde en dårlig karma. Hvad havde du på den dag?

Aiko: Baggypants. Sporty sweatpants og en hættetrøje.

Patrick: Jeg tror også, jeg bar en hættetrøje, nogle posede jeans og mine Nike-lortesco, som jeg smed væk bagefter.

Aiko: Hvor mange skraldeposer fyldte vi?

Patrick: 20 eller 30. Vi fyldte en masse. Parkvæsnet sagde, vi var meget effektive, måske de bedste folk de nogensinde havde haft til at arbejde for sig. NOGENSINDE! Vi var de bedste. We raked leaves like nobody's business! Og så underskrev vi papirerne, der bekræftede, at vi havde udført én dags samfundstjeneste. Er der noget, du vil tilføje?

Aiko: Mmm

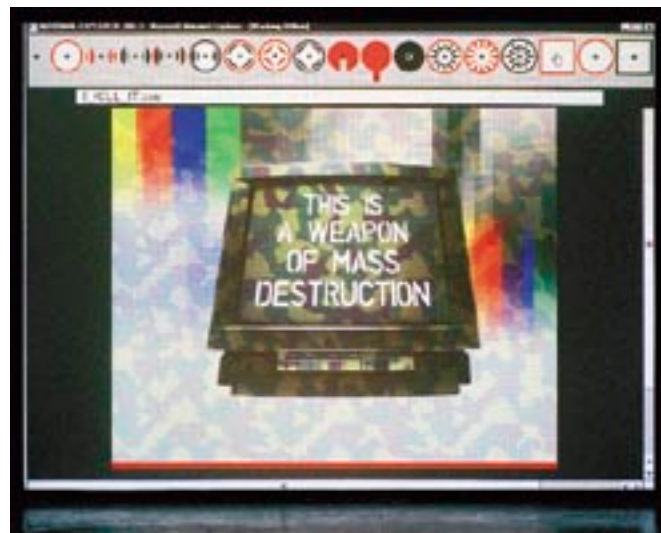
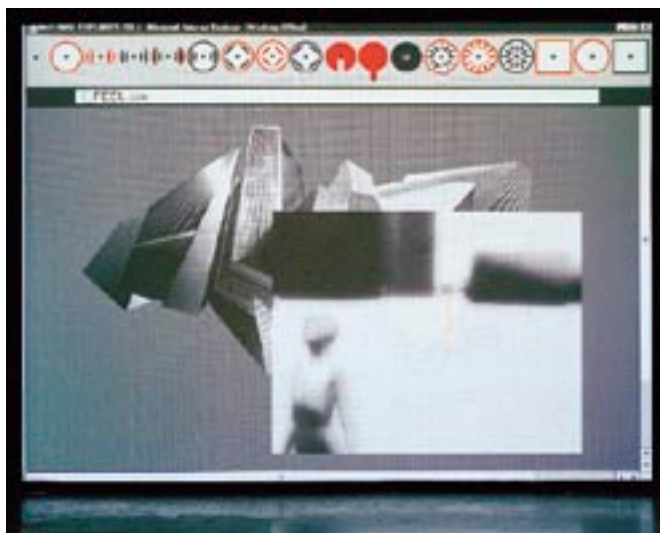
Patrick: Det er det. Hun havde ikke noget imod det. Heller ikke mig. Gotta go.

Faile udstiller frem til den 5. oktober 2003 i Kunstraum/Kreuzberg i Berlin. www.faile.net

LOKISS

Lokiss kalder sig selv en ægte multimediekunstner, fordi ordet multi betyder mange, og han benytter sig af mange forskellige medier i sit forsøg på at udtrykke, hvad han har på sinde. Lokiss er 35 år og kommer fra Paris, hvor han begyndte at lave graffiti som 15-årig. Her fortæller han om sit ubehagelige møde med metropolitiet i Paris.

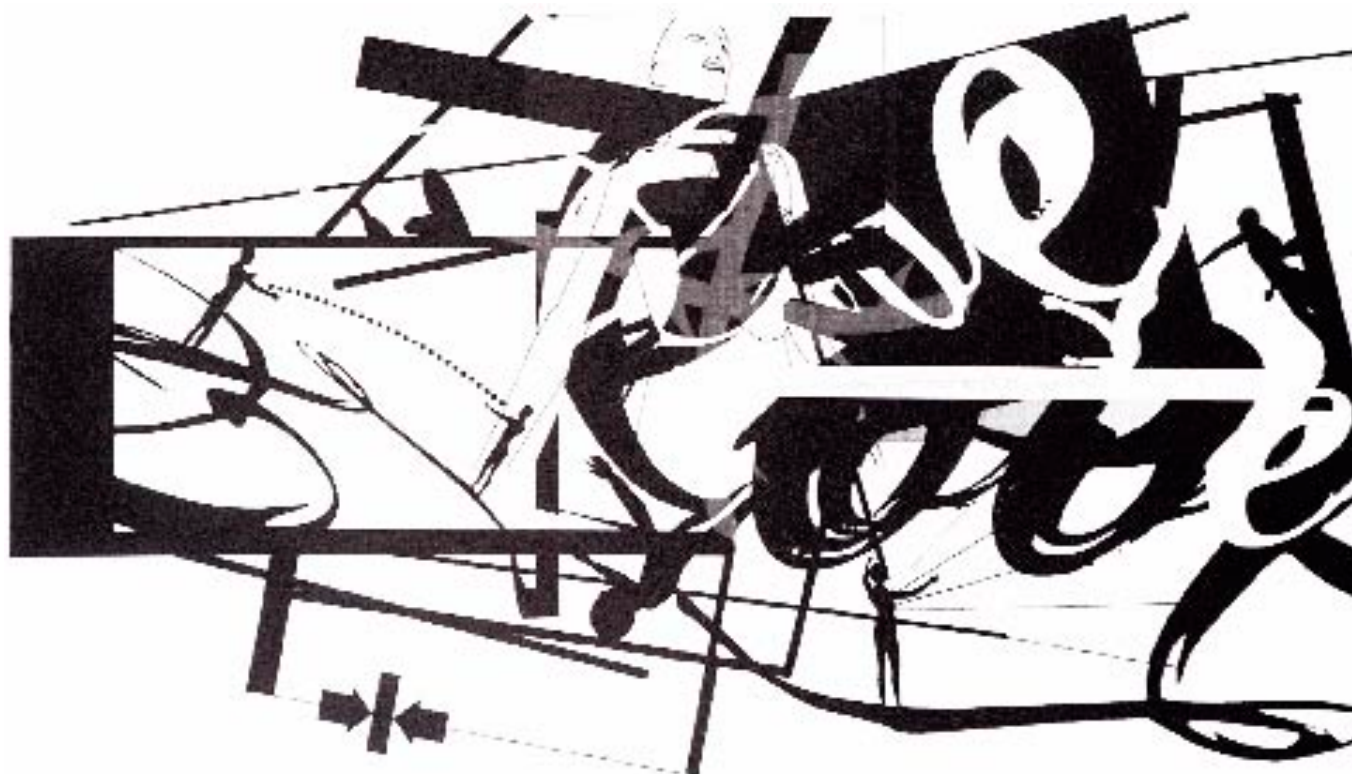
“Den samme dag, jeg modtog mit studentereksamensbevis fra gymnasiet, ringede tre street-taggere og fortalte mig, at de havde fået fat i nøglerne til samtlige døre i en metrostation i Paris’ centrum. De ville tage derind for at tagge, når stationen lukkede, og spurgte mig, om jeg ville med. Vi tog ind til stationen samme aften, og det viste sig faktisk, at nøglen passede i gitterporten, der skærmer metroen fra gaden. Men vi nåede ikke at tegne ret meget, før vi opdagede, at nøglerne også passede i døren til det kontor, hvor personalet sælger billetter. Jeg låste døren op, trak med det samme i en uniform, jeg fandt på kontoret, og stod foran spejlet på toilettet og sang, da en af drengene gjorde os opmærksom på en mærkelig lyd. Jeg kunne ikke nå at få uniformen af, men spændede per refleks ud af kontoret og efter drengene, der var begyndt at løbe mod en udgang i stationens anden ende. Lyden, min ven havde hørt, viste sig at komme fra metropolitiet, der havde reageret på den tavse alarm, jeg havde sat i gang, da jeg åbnede døren til kontoret.

Resten af forløbet oplevede jeg som en film. Vi bankede imod gitterporten ved stationens anden udgang, fumlede efter nøglerne og fandt dem, men indså, at ingen af nøglerne passede i porten. Vi var altså fanget i en blindgyde og kunne ikke gøre andet end at vente. Der var i alt fire metrobetjente, tre mænd og en fed, hvid kvinde. En af de tre mænd trådte

ud af gruppen og skreg mig ind i ansigtet, ‘Nå – så det er dit TROFÆ?’, mens han pegede på personalekasketten, jeg stadig havde på hovedet. Kasketten ramte gulvet, og jeg mærkede hans hånd i mit hår og rykket, det gav, da han knaldede mit hoved ind i gitterporten bag mig. Derefter greb han efter pistolen i hylstret og hamrede skæftet ind i mit hovede. BAM. Jeg sank sammen på gulvet – kun halvt bevidst om blodet, der fossede ned over mit ansigt, og tisset, jeg ikke kunne holde tilbage. Ha-ha-ha - ha-ha-ha. Den kvindelige betjent begyndte at grine det her nervøse, psykopat-monotone grin, da den samme betjent, der havde slået mig i gulvet, trådte over til min ven og begyndte at slå ham i ansigtet for at få ham til at sige, hvor han havde fået fat i nøglerne. Lidt efter holdt han op med at slå. Måske var han blevet bange. I hvert fald begyndte han at true os med konsekvenserne, det ville få for os, hvis vi fortalte myndighederne, hvad han og hans kolleger havde gjort. Den ene side af mit ansigt var dækket af blod, og mine bukser var gennemblødte af pis. Alligevel ville betjenten have mig til at sige, at jeg var faldet.

To dage senere fik vi at vide, at der ikke ville blive rejst sag mod os.”

Lokiss udstiller i Kunstraum/Kreuzberg i Berlin frem til den 5. oktober 2003. www.lokiss.com

OBEYGIANT

Andre the Giant er navnet på en legendarisk wrestler-kæmpe, der efter sigende blev så stor, at han til sidst døde af det. Gennem 19 år har den amerikanske street-kunstner Shepard Fairey, alias Obey, holdt kæmpen i live ved at eksponere hans ansigt på klistermærker og plakater i en lang række byer verden over. Projektets titel er ObeyGiant og dets formål at bekæmpe de kræfter i samfundet, som vil street-kunsten til livs. De amerikanske myndigheder har længe villet Shepards kunst til livs. Men heldigvis skal der mere end en Pind i hjulet for at standse folk som Fairey. Her fortæller han om den niende gang, han blev arresteret.

"I 1996 blev jeg arresteret i New York af byens Vandal Squad for at hænge en af mine plakater op på gaden. De er meget strikse med den slags i New York. Du slipper ikke med en bøde, men kommer direkte i fængsel, og så bliver du trukket gennem systemet, hvilket betyder, at du bliver varetægtsfængslet på ubestemt tid. Du får ikke lov til at forlade cellen mod kaution, men skal vente i fængslet, indtil du skal i retten. Jeg er diabetiker, men fik ikke lov til at tage min medicin, så jeg blev meget syg. Jeg kom på hospitalet, og det var en af de gange, jeg virkelig frygtede for mit liv. Men jeg kom ud i live, og jeg var o.k., og selvfølgelig fortsatte jeg med at lave, hvad jeg laver.

I år 2000 tog jeg på en kort tur til New York for at hænge plakater op. Jeg nåede at lave virkelig mange store pieces og manglede kun at lave det sidste, før jeg skulle tilbage til San Diego, hvor jeg boede på det tidspunkt. Har du været i New York? Kender du den kæmpemæssige DKNY-reklame, der hænger på hjørnet af Houston og Broadway? Facaden, reklamen hænger på, er omtrent det bedste reklamespot i byen. Lige over reklamen er der et stort stykke bar mur, hvor jeg længe havde haft lyst til at hænge en plakat.

Jeg er altså sammen med min fætter på det tidspunkt og en ven fra San Diego. Bærende på en kost og en stang og en spand med tapetklister lykkes det os at komme forbi vagterne i bygningen og komme op på taget. Billedet på plakaten, vi har med, er det sort-hvide close-up af Andre the Giants ansigt med den tykke, trekantede ramme udenom. Plakaten måler 2 X 3 meter, men er delt i to halvdele. Mens jeg står lænet ud over bygningens kant i færd med at klæbe den ene halvdel op på facaden, opdager min fætter, at vi er kommet til at medbringe to ens halvdele af plakaten. Han ruller den halvdel, han står med, sammen, stopper den i min taske og løber ned til bilen for at hente den anden og rigtige halvdel af plakaten. Han kommer tilbage, vi gør vores arbejde færdigt og krydser derefter gaden for at se resultatet af vores arbejde. Mens vi står på hjørnet af Houston og Broadway med en øl i hånden, pavestolte over vores bedrift, sætter hver af os uden at tænke nærmere over det et Giant-klistermærke på en stolpe. Det næste, der sker, er, at tre mænd i civil trækker deres politiskilt frem. Det tager et sekund, før det går op for mig, at en af betjentene er den samme mand, der havde arresteret mig i 1996. Han kan ikke genkende mig, men husker til gengæld klistermærkerne fra dengang.

Det er altså den samme fyr, men jeg tænker, 'o.k., vi har jo ikke gjort andet end at sætte tre klistermærker på en stolpe.' Manden roder min taske igennem, finder de 300 klistermærker, som jeg har med, men undlader at undersøge plakaten, der stikker op af tasken. Betjenten lægger mig i håndjern, smider mig ind på politibilens bagsæde og min taske ind efter mig. Mens vi tre drenge sidder i bilen, bliver en af betjentene stående

udenfor. Pludselig siger han: 'Shepard, jeg vil vædde på, at du ikke har nogen anelse om, hvad jeg står og kigger på lige nu.' Jeg siger, 'ahh, hvad kigger du på?' men kender selvfølgelig godt svaret. Han åbner bildøren, trækker mig ud, skubber mig hårdt ind mod bilen og peger på den store Giant-plakat, der hænger på facaden over DKNY-reklamen på den anden side af gaden. Han siger, 'Jeg går ud fra, at du ikke har NOGEN idé om, hvordan den kom derop?' Jeg siger, 'Nej, jeg har ikke nogen idé om, hvordan den kom derop. Jeg bestilte bare nogle klistermærker over nettet, jeg ved ikke, hvordan nogen ville bære sig ad med at få den derop. Tror du ikke, at det er et lovligt skilt? Har fyrene ikke et tøjfirma eller noget? De har sikkert et kontor, dér hvor plakaten hænger.' Og han siger, 'Jeg kan ikke være sikker, men jeg har en mistanke om, at der er en forbindelse mellem dine klistermærker og plakaten deroppe.' Betjenten var ikke klar over, at jeg var Obey og altså den mand, han ledte efter, og begyndte at fortælle mig om mit eget projekt. Han sagde, 'Yeah, Giant-projektet startede på Rhode Island i 1989, og fyren bag har en hjemmeside, og han sender stuff ud til folk overalt.' Han spurgte: 'Hvorfor støtter du den fyr, når du kunne drikke en dulle fuld på en bar og tage hende med hjem?' Betjenten pralede med, hvordan han havde fanget manden bag projektet i '96. 'The Andre-guy, yeah, I nailed'em. Han havde klistermærker, plakater, stenciler, spraylim, I nailed'em.'

Med de ord smider betjenten mig tilbage i bilen og lukker døren udefra. Sideruden på min højre side er rullet ned, for det er varmt. Hans mave er lige ud for mit ansigt. Jeg ved, at så snart vi når stationen, vil han og hans kolleger se nøjere på indholdet af min taske og, når de finder plakaten, finde ud af, at jeg var projektets bagmand. Skrækslagen ved tanken bøjer jeg mig ned mod tasken, hiver plakaten op af den med tænderne, lader plakaten falde ned mellem mine ben og SPARKER den ind under sædet – uden at fyren ser eller hører mig.

Betjentene kan ikke have fundet plakaten i deres bil, for vi blev løsladt allerede to dage senere. Da jeg blev løsladt, gik jeg med det samme ud og hængte flere klistermærker og plakater op, for jo længere tid, du venter med at lave mere stuff, efter at du er blevet arresteret, jo mere tøvende vil du blive. Jeg er blevet arresteret ni gange, men den gang i år 2000 var, da var jeg mest bange for konsekvenserne. Den nat var virkelig intens. Jeg havde ønsket at få en plakat op på den bygning i fem år, og det lykkedes mig, men jeg blev arresteret.

Highs and lows. Big accomplishment and then a lot of fear."

Shepard Fairey udstiller i Kunstraum/Kreuzberg i Berlin frem til den 5. oktober, 2003 www.obeygiant.com

WK INTERACT

WK Interact er 34 år og street-kunstner. Han kommer fra Frankrig, men bor i dag i New York, hvor han er kendt som manden bag et imponerende antal tegneserieagtige facademalerier af folk, der hopper, løber, skyder hinanden, skændes og har sex. WK Interact lever for sine karakterer. Her fortæller han om dengang, de var lige ved at tage livet af ham

“Som 22-årig rejste jeg til New York fra Frankrig. Jeg kunne ikke tale engelsk dengang og kendte ingen i byen. Jeg havde ikke noget sted at bo, jeg havde ingen penge, intet greencard, jeg var fuldstændig alene. Jeg spiste ikke ordentligt, sov ikke ordentligt og modtog ikke hjælp fra nogen. Men jeg vidste, hvad jeg gjorde, og jeg beklagede mig aldrig. Jeg var kommet til New York for at male.

Byen gjorde et kæmpe indtryk på mig. Jeg blev grebet af dens uforudsigelighed, dens voldsomhed, dens larm. På trods af, at jeg havde det hårdt, inspirerede byen mig, som ingen by nogensinde havde inspireret mig, og jeg satte mig for at give det tilbage til byen, som den gav mig. Jeg begyndte at skildre min fascination af byens vanvid på mure og facader om natten i form af malerier af bankrøvere, skuddueller, folk der sloges, skreg, bevægede sig. Men fordi det, jeg foretog mig, var ulovligt, var jeg forhindret i at bruge så meget tid på hvert maleri, som jeg ønskede.

En dag passerede jeg en parkeringsplads på hjørnet af Prince Street og LaFayette på Lower Manhattan. Parkeringspladsens L-formede mur betog mig. Den var seks meter høj og 40 meter lang og udgjorde en ideel baggrund for et kæmpemæssigt vægmaleri. Jeg skyndte mig hjem, lavede en hurtig skitse, vendte tilbage og fik fat på parkeringspladsens ejer, som jeg viste skitsen til. Jeg sagde, ‘Jeg vil male hele din mur. Det skal ikke koste dig noget. Til gengæld skal du give mig lov til at male tegningen på skitsen her på væggen.’

Manden var en sur, gammel italiensk-amerikansk immigrant. Han så på skitsen og på sit ur og sagde: ‘Det er fredag i dag. Hvis du kan grunde muren to gange inden mandag morgen, skal du få lov til at lave dit vægmaleri. Ellers ikke.’

Lige pludselig havde jeg travlt. Jeg havde ikke noget stillads til rådighed, jeg havde ikke nogen stige, jeg havde ikke nogen penge at købe maling for. Men

som det nogle gange sker, når man er presset, træffer man beslutninger, man under andre omstændigheder aldrig ville have truffet. Et par måneder forinden havde jeg arbejdet i et malerfirma på 75. gade for seks dollar i timen. Med den ene tanke i hovedet, at jeg skulle være færdig med muren to dage senere, opsøgte jeg min tidligere chef med det påskud, at jeg var kommet for at hente et par sko. I baggården bag forretningen fandt jeg en spand med syv liter hvid maling. Det lykkedes mig at smugle spanden ud på gaden, uden at han opdagede det. Fra da af arbejdede jeg 56 timer i træk. Jeg sov ikke, jeg spiste kun lidt, for jeg havde ingen penge at spise for og var ikke på noget tidspunkt hjemme for at skifte tøj eller gå i bad. I 56 timer ignorerede jeg trætheden i kroppen og den pinagtige følelse af sult, som tærede på mig, mens jeg arbejdede på at møde mandens deadline. Inden længe løb jeg tør for maling. Men jeg var heldig. Utrolig heldig. Manden, der ejede ejendommen ved siden af parkeringspladsen, havde set mig arbejde i døgn drift og opsøgte mig til sidst for at høre, hvad jeg lavede. Jeg fortalte ham om aftalen, jeg havde indgået med hans nabo. Han sagde, ‘Jeg giver dig den maling, du behøver for at blive færdig, hvis du maler det nederste af facaden på den blok, jeg bor i, til gengæld.’ Det lovede jeg ham. Da den italiensk-amerikanske mand kom på arbejde mandag morgen og så, at den før så snavsede mur var blevet skinnende hvid, blev han tavs. Selv kunne jeg knap stå på benene.”

Siden den dag er WK Interacts rasende storby-streg blevet brugt i en række reklamekampagner for blandt andet BMW, Nike og Adidas.

WK Interacts værker kan ses i Kunstraum/Kreuzberg i Berlin frem til den 5. oktober og vil blive udstillet på Galleri V-1 i Absalonsgade i København. Datoen for udstillingen er endnu ikke fastlagt.